

niku, a mjerilo se raznovrsnim mjerama. I ostali primorski naši gradovi vodili su brigu oko dobave žita, a naročito Dubrovnik. Ovaj je grad često imao u svojim skladištima toliko obilje žita, da se korčulanska općina obraćala više puta dubrovačkoj, da joj ustupi izvjesnu količinu. Toj su se molbi dubrovačka vijeća najpripravnije odazivala te davala korčulanskoj općini žito čak i na kredit. Za prijevoz žita iz raznih krajeva u Korčulu nekoliko se puta spominje, kako dubrovačka vlada dozvoljava upotrebu dubrovačkih brodova. Sigurno se to događalo onda, kad su korčulanski trgovački brodovi bili zaposleni na drugom mjestu.

Sol. Važan predmet trgovanja bijaše sol. Ona nije bila monopol, ali se morao plaćati dacij soli, o kojem ćemo govoriti niže u odlomku o općinskim financijama, a koji je dacij iznosio trideseti dio vrijednosti soli i išao u kraljevsku blagajnu. Također se na otoku Korčuli pravila sol. Proizvodili su je pojedini privatnici, ali je zato morala općina izdati dozvolu. Lokaliteti, gdje se proizvodila sol, zvali su se Soline, a kadšto latinski Salinae. Tako imamo Soline južno od grada Korčule u uvali, koja se i danas zove tim imenom, a latinski su je nazivali Valle salinarum. Veliko vijeće na svojoj sjednici, održanoj 28. prosinca g. 1414. u crkvi sv. Marka, daje Angelu i Ivanu, sinovima pok. Obrada Berinića, dozvolu i pravo, da mogu u toj uvali u roku od dvije godine napraviti solila te u njima oni, njihovi potomci i nasljednici proizvoditi sol po svojoj volji.³⁰ Da je na otoku Korčuli postojala proizvodnja soli, vidi se također iz toga, što su Korčulani, došavši g. 1420. pod mletačku vlast, između raznih molba za potvrdu svojih prava zatražili, da bude dopušteno i dalje svakom Korčulaninu praviti solila; specijalno traže, da se potvrdi gore spomenutoj braći Angelu i Ivanu koncesija, koju im je dala općina g. 1414., uz uvjet, da oni plaćaju desetinu općini.³¹ Ova domaća proizvodnja nije mogla uvijek podmiriti domaće potrebe, a pitanje je, da li se je uvijek vršila, te je Korčula morala sol za svoje potrebe i uvoziti. Sa soli su Korčulani također trgovali nabavljajući je izvana i prodajući je stanovnicima Krajine te vozeći je u luku Drijevo na Neretvi, odakle je išla dalje u Bosnu. Korčulanska se općina brinula, da Korčula bude dobro opskrbljena solju i da ne bi nastupila nestašica. Tako na pr. naređuje 24. siječnja 1391. Branku Zubaziću kao

³⁰ Dokument kod Paulinija poglavlje VI.

³¹ O tom vidi izdanje statuta Jug. akademije p. 142.